

кнѣжи направо върху тѣхъ : турцитѣ отетъпили. Когато видѣли каква е работата и другитѣ руски войски сж спуснѣли къмъ града; безъ огледванье, безъ приготвянье, както ги сварата сварила, търтили да бѣгатъ читацитѣ, като хвърляли отъ себе не само пушки и други оржжия, но дору и шарваритѣ си, само по леко да имъ стани, по скоро да избѣгнѣтъ. Едни отъ турцитѣ сж пристрували умрѣли, други са катеряли по дърветата—но нищо не помагало.

Когато рускитѣ войски влѣзли въ града, тѣхъ са представила ужасна и отвратителна картина. Града още горѣлъ, отъ станцията били останѣли нѣкакви върлини и стѣлпове; киремиди, камъни и стѣни повалени; човѣшки трупове расхвърляни а вагонитѣ още са димѣли.

Но нека оставимъ на нѣколко минути Ени-Загра и да видимъ що е станѣло съ българското ополчение, което трѣбало да дойде сжщо и да нападне върху този градъ.

Вечерята на 16 юлия българското ополчение въ Ески-Загра получило предписание да трѣгне къмъ Ени-Загра и да дойде тукъ на два форсировани марша. Но рекогносцировкитѣ на Гурко не били сполучливи; той не знаеялъ, че Сюлейманъ паша е до него и съ 100,000 войска!

На 17 дружинитѣ трѣгнѣли споредъ предписанието, но не дошли до село Дълбока, срѣщнѣли неприятелския аван-гардъ, който ималъ 12 топа, 6 табора пѣхота и единъ отрядъ конни черкези. Между Българитѣ и турцитѣ сж заловила ожесточена артиллерийска борба.

Да вървятъ напредъ къмъ Ени-Загра и да са съединятъ съ Гурковитѣ войски, нѣмало никаква възможность, и българскитѣ дружини, като мръкнѣло, оттеглили са да ношуватъ не далечъ отъ Дълбока. Турцитѣ останѣли на своитѣ позиции. Прѣзъ ноцята герцогъ Н. М. Лейхтенберскій, началникъ на Ески-Заарскитѣ казаки, получилъ извѣстие изъ Ески-Заара, че на югъ са показалъ